

מסע חיים

18 צלמות וצלמים מתכתבים עם
טקסטים פרי עטו של לוחם מגלן
סמ"ר עמיחי יעקב ונינו הי"ד

מסע מים חיים

18 צלמות וצלמים מתכתבים עם טקסטים פרי עטו של לוחם מגלן

סמ"ר עמיחי יעקב ונינו הי"ד

משתתפים/ות

אילון אריאל | אשר קורלק | גלעד בן שן | גלעד פלאי | דודו פרו | זאב ברקן | יעל שלח | מיכאל גלעדי | משה שליט | נעמי שריר | סול מוריוסף | עפר בלנק | רינה נגילה | רינה אפלבוים | רמי חכמה | שולמית סגל | שחר כהן | שעה אי-מגור

תערוכה

אוצרות והפקה: עפר בלנק
הגדלות: אור וכלי – מורן לוי

קטלוג

צילום כריכה: נעמי שריר
עיצוב: סטודיו אפרת
הדפסה: מילניום איילון טוטל בע"מ

התערוכה בחסות

עמותת ידידי מגלן, תיאטרון פסיק, בית מזיא לתיאטרון
מועצה אזורית קצרין, מועצה אזורית גולן

מאי 2024

עמיחי יעקב ונינו הי"ד

בן 22 מקצרין, לוחם ביחידת מגלן

גדל בהרי חברון, נכדם של הרב משה והרבנית מרים לוינגר זצ"ל

עמיחי למד בישיבה התיכונית בדימונה. כשהיה בסוף כיתה ט' עבר עם משפחתו לגור בקצרין והמשיך לנסוע בכל שבוע לישיבה בדימונה. היה מדריך בבני עקיבא בקצרין ושמר על קשר קרוב עם חניכיו גם אחרי סיום תקופת ההדרכה.

לאחר סיום התיכון למד בישיבת אלון מורה. באמצע שיעור ב' עבר לתקופה של מספר חודשים לישיבה בברוכין ואחריה חזר לאלון מורה עד סיום שיעור ג'.

במהלך שנות הישיבה יחד עם לימוד התורה המעמיק, השקיע בהכנה גופנית לצבא, בין השאר על ידי נסיעות לדיונות בחולון לאימונים.

בסוף שיעור ג' התגייס למגלן ושירת שם שנה וחודשיים.

נהרג כשלושה שבועות לפני סיום המסלול.

עמיחי היה אישיות מיוחדת במינה. כולו מלא בטוב, רגישות ועדינות, כיבוד בעמל תורה ויראת שמים. ומתוך כך גם לוחם מיומן. כל אתגר וקושי היו עבורו הזדמנויות לתוספת גבורה ועבודת ה', והכל מתוך שמחה על הזכות ליטול חלק בגאולת ישראל. כפי שכתב על המאמץ באימונים בצבא: זה לא זיעה, זה דמעות של אלפיים שנה.

עמיחי נלחם בכפר עזה בשעות הקרב הראשונות ביום שמחת תורה, הציל חיי יהודים ונפל מוות גיבורים. אחר נפילתו נמצאו שיריו וכתבים רבים שכתב. דרכם נחשפת ומאירה נפשו המיוחדת, מלאת הצימאון לשלימות. לחיים ולקרבת אלוקים.

ביום שמחת תורה, כ"ב בתשרי התשפ"ד, נלחם בנו עמיחי האהוב, במסירות נפש ממש, על מנת להציל את חייהם של תושבי כפר עזה מידיהם של המרצחים הארורים.

בעמיחי, כחייליו של דוד המלך, היה שילוב נדיר של לוחם מקצוען ומיומן יחד עם נפש של משורר, אדם רגיש ועדין.

בין כתביו הרבים מצאנו לא מעט כתבים המדברים על התהליך המיוחד של הגאולה, של עם ישראל בארץ ישראל, מתוך השאיפה הגדולה לבניין בית המקדש ולגאולה השלימה.

באחד הכתבים עמיחי כותב כך:

ארץ ישראל! בין נופיך המדהימים ונחלייך הרבים טבוע דם של נצחיות היהודים. נוף של עצים סלעים חול ו...דם של אהבה הקרבה ועוז האדם. הזיכרון כבר מזמן נהיה ניצחון של הרוח שנפצה כל חומה, ומשאיר לנו את ציווי החיים והאמונה. ליד המצבות השקופות רואים אנשים בוכים בכי תמרורים- על תמרורים שמכוונים אותנו, שמנשימים בעצמותינו דרך חיים של אידיאלים, מסירות לארץ, חלומות אבל בעיקר הבנה שאני עוד גחלת בתקומה.

זכות היא לנו להמשיך ולהאיר את אורו של עמיחי.

תודה מיוחד לעפר בלנק היקר, לעמותת ידידי מגלן, לתיאטרון פסיקן ולכל העוזרים והמסייעים בהצלחת התערוכה המרגשת הזאת. החיבור בין התמונות לשיריו של עמיחי מאפשר זווית מעמיקה והבנה ברובד נוסף של שיריו של עמיחי.

בע"ה שנזכה בקרוב לגאולה שלימה, לתחיית המתים ולבשורות טובות לכל עם ישראל.

בהערכה רבה! משפחת ונינו

בפגישתנו הראשונה בבית משפחת ונינו יצאתי עם חוברת שירים שכתב עמיחי, התחלתי להתעמק בטקסטים. גיליתי הגות הקשורה לחיים עצמם, לקשיים שבאים עם השירות הצבאי ולעולמה של תורה.

בטקסטים השונים מבינים את המיוחדות של עמיחי, את היכולות לרדת לעומקם של דברים, את נפשו המחפשת משמעות בעולם הזה ואת היכולת להעביר רגש ותחושה למילים.

הטקסטים עלו שוב ושוב במוחי. הצילום כמדיה חזותית יכולה להתכתב אל מול הגותו של עמיחי ותהא הדרך לזכור ולהנציח, חשבתי.

כשאנו כחברה זוכרים ומנציחים עולה השאלה: מה זוכרים, איך זוכרים ומה קורה בתהליך הזיכרון עם השנים. מותו של אדם קוטע את חייו, ומה שנותר ממנו הם הזיכרונות, החפצים השייכים לו, דברים שכתב. כל אלו מקבלים כעת את משמעותם כשומרי-הזיכרון, מה שאנו מגדירים בשפתנו במילה החזקה "הנצחה", המבטאת בתוכה משאלה בלתי אפשרית למעשה, להפוך את בר-החלוף לנצחי.

18 צלמות וצלמים משתתפים בתערוכה ויוצרים דיאלוג חזותי מול הטקסטים הכתובים. חלקם הביעו הקשר רעיוני, חלקם הקשר אסוציאטיבי וחלקם התחברו לשורה כזאת או אחרת שצדה את עינם ולאווירה הכללית שאותו טקסט מייצג בעיניהם.

תרבות השכול והזיכרון שיש לנו בישראל הם ייחודיים, אנחנו זוכרים, מנציחים בדרכים שונות. כיוון שכל תרבות כוללת מטבעה שפה, יש לנו גם שפה מיוחדת של שיח בנושא זה, כמו עצם המילה "נופל" שאין שום דרך לתרגם אותה לכל שפה אחרת. יש לנו את שפת הכיתוב על המצבות, יש טקסים של קבורה, של אזכרה, של ימי זיכרון, ויש יצירה תרבותית שלימה של כתיבה, דרמה, קולנוע ומחול על השכול והזיכרון.

מדוע אנחנו משופעים כל כך בתרבות הזו? אפשר לומר שבעם היהודי רווח הערך של כל ישראל ערבים זה לזה, וקורבנה של נפש אחת שייך בעצם לאומה כולה.

אנו חיים פה בחברה קטנה מאד, מרושתת מאד, וכמעט כל אחד מכיר מישהו מהנופלים, את המשפחה או מישהו מקרובי המשפחה, כך שלכל אחד בביתו יש קשר וייצוג כלשהו לעובדה המצערת הזו. ועם זאת מתמיה לגלות שהעמדה כלפי מוות במלחמה או בפעולות איבה, או מותם של חיילים בכלל, שונה אצלנו כל כך מהעמדה המקובלת כלפי ההרג בדרכים, למשל, שאנו מקבלים כמעט בשוויון נפש. התשובה לכך היא שמותם של חיילים בקרב, במלחמה, נחשב כקורבנה של החברה כולה. החייל שנפל לחם למעני, הוא מייצג אותי ואולי גם הציל אותי במותו. מוות שכזה קשור, לפיכך, בקיומו של כל אחד מאתנו, בגורלנו המשותף, ועל כן הוא גם איננו רק בגדר "מוות פרטי".

עפר בלנק

ערפלים ערפלים
מרחוק נראים חוצצים
ערפלי טהר
חרוטים בכתב אלוקים
צופנים חרות בלתי נראית
אשר נכח הערפל בלתי נדלית

וּמִמְנַגִּינַת חַיִּינוּ
נִשְׁקָה גִּנְנוּ
בְּצֶלֶק נְחֹסָה
אֶרֶץ נִכְסָה
בְּצַמִּיחַת קַרְנֵנוּ
וּשְׁבִירַת גְּלוּתֵנוּ
וּבְמִפְגֵּשׁ הַקָּרוֹן בְּקַרְקַע
נִיצוּצוֹת יַעֲלוּ
אוֹר יְקָרוֹת יְדֻלָּה
מִחֶבְיוֹן הַגּוֹף הַמְּסֻחָה
עֲזִיזוֹת וְשִׁמְחָה
עַל וְגִבּוֹרָה
אֲזוּ יִהְיֶה הַגּוֹף אֵיתָן
אֲזוּ מִתּוֹךְ הַשְּׁלֵמוֹת אִתָּם
גְּאֻלָּה וְתִשׁוּבָה בְּאַרְיֵגָה מִפְּלֵאָה
וְשִׁמְחַת כְּסוּפִים בְּעִרְיָגָה טְהוֹרָה
וְנִבְהִיֵּק גַּם בְּעַרְפְּלִים
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלוֹקִים
אֲמוּנָה תְּצַמִּיחַ בְּטוּחוֹן
תִּשׁוּבָה תְּצַמִּיחַ שְׁמֵחָה
טְהוֹרָה תְּצַמִּיחַ גְּבוּרָה
עֲנוּהַ תְּצַמִּיחַ עַל

אֵנָּה ה'
שְׁעָה נָא לְמַצּוֹקוֹתֵינוּ
שְׁבִים אֲנוּ בְּכָל כּוֹחוֹתֵינוּ
לְהַרִים אֶת קַרְנֵנוּ
לְחַדֵּשׁ מַמְלַכַת מְדֻשָׁ בְּאַרְצֵנוּ
מְצַפִּים אֲנוּ לְהוֹיָה
חֲבוּיָהּ הִיא בְּהַעֲדָר
עֲדָרִים עֲדָרִים
זְרָמֵי חַיִּים
כּוֹחוֹת אֲדִירִים
רְצוּנוֹת בְּרִיאִים
תְּבִיעוֹת מִבְּכִנִּים
חוֹלָאִים נִרְפָּאוּ
אֲרִיּוֹת שְׁחָרְרוּ
שָׁרְשִׁים הַשְּׁבִים
לְמַקּוֹר מַיִם חַיִּים
הַתְּפִשְׁטוֹת לֹא פִשׁוּטָה
לְעִתִּים חֲסֵרַת בְּהִירוֹת
פֶּתַח עֵינֵינוּ לְטוֹב
שְׁנִכִיר סְגָלְתֵנוּ
וְנֵאִיר גּוֹדְלֵנוּ
וְנִשְׁמַע צַעֲמֹתֵנוּ

שוב רוצה להציף הכל
שוב מפחד לטבע
מפחד מהיאוש
כשבאמת צפונה תקווה
מלחמה בין תוצאות לשאיפות
בין משלמות לשלמות
בין שירה בדרך העולה
לבין חבונק פסגה ראויה
צריך שמחה של תשובה
לאט לאט ללמד לשחות
להנות מהסתירה
לראות שנושמים טוב
ואז מתקדמים לעמקים
ולא חוששים להיות עיפים
המים מציפים גם אותך
ובטחון התשובה
הבטחון שאני שיר גם למים העמקים
מאפשרים גם לרדת לקרקע
שם כבר למדוני את התורה כלה.

בְּתוֹכֵי עוֹלָם
וּבְלִבּוֹ יָם וּבָיִם קוֹרֵעֵית וּבְקוֹרֵעֵית יִבְשָׁה
וּבִיבְשָׁה בָּאֵר וּבְבֵאֵר צִנּוֹר גָּדוֹל
בְּלֵב הַצִּנּוֹר חֲבוּרִים וּבְחֲבוּרִים צְמִתִּים וּבְצְמִתִּים תִּמְרוֹר
וּבְלֵב הַתִּמְרוֹר אָדָם שֶׁבְּלִבּוֹ עוֹלָם
וּבְעוֹלָם יָם וּבְלִבּוֹ קוֹרֵעֵית וּבְקוֹרֵעֵית יִבְשָׁה
וּבִיבְשָׁה בָּאֵר וּבְבֵאֵר רָצוֹן גָּדוֹל
בְּלֵב הַרָצוֹן חֲבוּרִים וּבְחֲבוּרִים צְמִתִּים וּבְצְמִתִּים תִּמְרוֹר
וּבְלֵב הַתִּמְרוֹר נִשְׁמַת אָדָם וּבְלִבָּהּ עוֹלָם
וּבְעוֹלָם יָם וּבְלִבּוֹ קוֹרֵעֵית וּבְקוֹרֵעֵית יִבְשָׁה
וּבִיבְשָׁה בָּאֵר וּבְבֵאֵר נֶצוֹר דָּבָר גָּדוֹל
בְּלֵב הַנֶּצוֹר חֲבוּרִים וּבְחֲבוּרִים צְמִתִּים וּבְצְמִתִּים תִּמְרוֹר.
וּבְתִמְרוֹר מְלֵה אַחַת. חֲרוּטָה בְּחֲרוּטָה, חֲלוּלָה בְּאִינְסוּף.

מתגעגע ליניקה ממקורו
כסף לכלי כוחו.
מתגעגעת האדמה לעצמה
כוספת לאמה
מתגעגעת לקרמים
כוספת להצמיח חיים
והנגון הדק
והשירה החרישית
ממשיכים ומעוררים
מוצאים עם חפץ חיים
מתמוזגים עם בכי רחל
מודאים כי ישובו בנים לגבולם.

בין כוכיה של הנשמה
מוצא אני את געגועיה
ובהתהוות הגאלה
מוצא אני את כסופיה
והיא שרה. שירת געגועים
נחשפת נסחפת וכוספת
ושרה לעצמה.
מתגעגעת האמה להופעתה
כוספת להתיחדותה
מתגעגעת לתכונתה,
נכספת לנשמתה.
מתגעגע הדור לעצמיותו
כסף הוא להופעתו

ביכלת למצות את התמצות
לגעת בנקדת האלוקות המחיה
אותה נקדה מרוה.
שבאותה העת כל האלוקות בה נמצאת
וזוהי עבודה קשה וצנועה
המונעת פזור ונפש אבודה
דורשת היא גבורה איתנה
וחבור 'נפלא'
שמחת חלקים
המעשירה את החיים
ובצרוף כונה
המחפשת את טובת האמה
הרי מעשה זה הוא יצירה
המגלה את הנשמה בתכארתה.

מקוד:
מסתעפים הם הדרכים
נכתבים ונחקקים
כך הם החיים
נכתבים בדיו אותו גם מוחקים.
לעבד הרבה את המסרים
על מנת לא לאבד קומות חיים.
להתחדש הרבה דורשת העבודה
להתלבש שוב ושוב במדה הראויה
לבנות כלים אשר יכילו אורות גדולים
של התפשטות הקדשה בשלבים שונים
העבוד דורש רכוז
לחוות את המציאות במקוד
במכששים המחביאים אינסוף

ומה אבקש
 אם לא את עז הגבורה
 הלא נפרשת היא כתכונתה
 לוחשת היא- מים יש לי- קחם לך!
 את חייך אשקה
 את צמאונך ארוה
 בארץ אז ינבע
 ואורך יזרע
 ואולי אשמע ואשתה
 ואז אראה
 כי ממקורה הטהור
 תנבע תיומת הניצן
 וכשאביט אל מקורה
 אראה את גבורת הפרטים
 הלא היא תכונת הגלות
 השואפת להכלל באחדות
 האחדות הגאולית
 של חזרת דבר למקומו.
 נשפחת היא גבורת הגלות
 נחלקה התימות בפני הגבורה הרעיונית.

הלא היא הגבורה ה'פלמ"חניקית'
 האמונה על חזרת העם לארצו
 נטרפים הם פרטי החיים ה'תוריים'
 על ידי גל הרעיון הפוחף כל
 שמתקידו היא התגברות מחשבת הכלל
 ומתוך כך קנית הארט בדמים.
 אך לישומה זקוקה היא
 לגבורת השדרה
 תלויה היא בעט
 דורשת היא
 מעמד אל מול הכוחות
 מעמד איתן
 שאינו מתכופף בתפניות הזמן
 עט יחודי
 בעל חזון יעודי
 והכרה ב'אתה בחרתנו'
 להכיר שנבדלנו
 ונולדנו עם בשורה בפינו
 ולצירי הלדה- לדת הגאלה
 ומנתוק אחדות העם

הלא צצה היא צועקת ודורשת
 שותמת דם (האחדות) ושוקקת חיים-
 גבורת המחשבה.
 נכוות היא מחשבונות אישיים
 נכבית מקבעונות גלותיים
 עדרים עדרים
 וכל אחד מחזיק באמת בכל כוחותיו
 וההקשבה אינה
 והאזן מפלשה
 והגבורה הגדולה
 נדרשת יותר מתמיד
 תארג את הגבורות
 תאגד את התימות
 וממקור האחדות הנצחית
 את אגדת הגבורה נצית
 והרמונית החיים תפעם
 ותשיר ותקרא בשם
 אשריכם גבורי החיל עושי דברו.

בַּיִם הָאֵינְסוּפִי יִשְׁקֹטוּ הַמַּיִם
זָזִים הֵם בְּרוּחַ עוֹלָיִם וַיּוֹרְדִים
כְּשִׁירָה חֲרִישִׁית
גַּם נִשְׁמָתִי בַּיִם הַרוּחַ
מְקוֹם מְנוּחָתָהּ
תִּנּוּעַ כְּשִׁירַת מְלֹאכִים.
בַּיִם הָאֵינְסוּפִי נִשְׁבָּרִים הַגְּלִים
בְּמִקוֹם הַמִּכְבָּשׁ עִם הַיִּבְשָׁה
הַעוֹצֵרֶת כָּל הַתְּפִשְׁטוֹת
זוֹרְקֹת הַיָּא אֶת הַיָּם חֲזָרָה

כְּשִׁמְתִי רְשׁוּיֹת
בְּקוֹל רַעַשׁ מְתַנַּפֵּט הָאֵינְסוּף בְּסוּף
שׁוֹכַח כִּי גַם הַיִּבְשָׁה הַיָּא קַרְקַעִית הַיָּם
גַּם בְּתוֹכִי נִשְׁמָתִי הַדּוֹמָמֹת
בְּמִכְבָּשׁ עִם הַעוֹלָם תְּדַמֵּם
תִּצְעַק וְתִגְעַשׁ וְתִסְחָף
אֵינָהּ הַכִּירָה אֶת קַרְקַעִיתָהּ
מִכִּירָה הַיָּא שְׁמַיִם וְאָדָם
כִּךְ כְּסוּפִיָּה תְּמִיד לְמַעְלָה
אֶל מְרַחְבֵי הָאֵינְסוּף

בַּיִם הָאֵינְסוּף אַחֲפֵשׁ קַרְקַע
שֶׁם צָפוֹן סוּדֵי
וּבִיבְשָׁה אַחֲפֵשׁ בְּאֵר
בְּהַ מְקוֹר גִּילִי
בֵּין גְּאוֹת לְשִׁכְלֵי אֲמָצָא מְרַגוּעַ
לְנִכְפְּשֵׁי הַמִּבְקָשֶׁת שִׁירַת חַיִּיהָ
אֶךְ מְתַקְּשָׁה לְשִׁיר-
כְּקַרְיַעַת יָם סוּף.

ושוב הכל מתפרק
 וצואר מסתובב
 אנה ואנה אחפש חיים
 ונפשי גועה
 כנראה שאין הדבר תלוי אלא בי.
 מצבורי כוחותי אָזלו
 שָׁקַר הִיצִיאָהּ הוּא גַם פִּלְסֵטֶר
 המונע זהום
 אך ברצוני לתפר את הפצע העמק
 שבעתי פִּלְסֵטֶרִים
 שבעתי בסיסים
 רצוני חיים
 ואני רט ורט
 לכל הצדדים
 אני המתחבא ואני המוצא
 ואין מוצא כי אין דרך
 ואין חיים כי אין רצון
 ואין מטרה כי אין אמון
 ואני המרעיש והאוטם אֲזַנִּים
 ומסביבי הכל נראה נבול

הכל מת בשיא הפריקה
 בגלל עיני הכהות
 בגלי חושי הכבויים
 אין חדוש עצמות
 כלי חלש ומת.
 ענף מחסר מעש
 עצוב מחסר שמחה
 כואב מכאב
 מתש מהשלכת כוחות לפח
 אפילו לכתב מרגיש לי צבוע
 סרט פריקה צבעוני
 אני בו שחקן מרכזי
 שם בִּירְכָמִי הספינה
 בורח מחיי.
 שם לא חדר האור
 ויום הוא לילה.
 געגועים ליבשה
 מיחל לצאת לחיים מלאים ומאשרים
 נמאס.

ארץ ישראל!
בין נופיה המדהימים ונחליה הרבים
טבוע דם של נצחיות היהודים.
נוף של עצים סלעים חול ו...דם
של אהבה הקרבה ועז האדם.
הזכרון כבר מזמן נהיה נצחון של הרוח שנפצה כל חומה,
ומשאירים לנו את צווי החיים והאמונה.
ליד המצבות השקופות רואים אנשים בוכים בכי תמרורים
על תמרורים שמכנים אותנו,
שמנשמים בעצמותינו
דרך חיים של אידאליים, מסירות לארץ
חלומות אבל בעקר הבנה שאני עוד גחלת בתקומה.

מעט פשטות
זו תביעתי
הצלתי מטביעתי.
חבור טהור ומאזן וחרותי
ומה אבקש
אבקש תנאים?
הם יפגשו "הלל"
אותו הם לא ימלאו
אותו הם לא יחיו
שבעתי הגדרות- ודאות? שלמות?
קבלה? חבור פנימי? עצמיות?
עקשו חיים. אבקש מודעות.
הם הסבה והם יהיו התוצאה.

עופר בלונק |

תר אחר כלי ואין
מתסכל פותח פי
הנה טפה על הלשון
אך אין בכוחה להרוות צמאון
מים חיים מרוים סביבותי
ובחיל נוזלות דמעותי
במה אאחז
שעה שכל שנותר הוא געגוע
ה' יכלכלני
בבטחון נפשי
ואמונתי בלילות
יש פשר לתהליך
בגעגוע מקור השמחה
עין במר בוכה ולב שמח.

ואני במדבר
צועק בכל כוחי
עד שאמצא באר
שתרוה את צמאוני
והד יענה מן ההרים
ואהיה כמחריש
צמא אנוכי
כבר יבשו מעיני
עיני נשואות לאינסוף
יגע מגעגוע
כמעט שאזלו כוחותי
ואשתה דמעותי
ויתקדרו השמים
ויזלו מים

אני מרגיש כיצד גבורתי הנפשית תלויה במצבי הרוחני,
רוח גדולה מרחפת עלי עת אני בטהרה מדתית.
אותה רוח נושאת אותי, ממלאת אותי כוחות ושמחה, גבורה ועז, אמונה גדולה.
מתפלל לה' שיצליח דרכי ויקבל את רצוני לטהרה וקדושה
ועל ידם ימלאו אותי רוח גבורה ועז חיים.

פרצי מים פורצים
עכורים משכבות חוצצות
אך אחרים מחמק ודמעות
הבצק אינו החמיט
הוא בדיוק ח"י
הוא בדיוק נגאל
במדבר הכל יחשוף
במדבר הכל יתנקה
במדבר הכל יתאזן
ולפני ימי אהבת כלולות
חסד נעורים
קבלת התורה
שהפעם אכתב בה אות
ואפנס לארט החיים
מסורקעיתה הכל יצמח
בהגיעי שמה אעשה סדר
ואקרא עבדים היינו
עתה בני חורין.

עניה סערה רוחמה
הנה קול בכי מרחמה
נשמתי משתחררת מחבלי לדתה
נצני חיים נרקמים
ושירה חרישית מתחילה לה נגון
שלוה וגבורה
פתחים נפתחים
מחסומים מתרצים
ותפלה זכה מפעמת
ולמרות השבוכים והחבליים
ממשות התשובה בפתח
אזני שומעת
ואינה נרצעת
אלא נרצית להיות בת חורין
את אונה אינה תרצע במשקוף
אך את דמה תמרח ולא תשטוף
עד כלות ימי השעבוד
ומציאת המעין המפכה

ממקום המהום צצה נבואה מבעד לחבליים- לדה נרקמת. וכשם שהיא כללית כך היא פרטית.

והיא צועקת "עוד אבנה ונבנית" בנין לאמי ובנין פרטי בנין החוץ ובנין הפנים.

יסורי מחשכים ובארוכה- אור האהבה. מתהום זה תולד מהות אך לא בגלל עולם הבא שם תחתונים

למעלה אלא בזכות עולם הזה- טללי חיים מקיצים מתנסכים בכוחות אדירים המעצבים בנשמות עדין

ממש. אנשי שם. והעדר גדול- עדרים עדרים רצים למרחבים לתפס מזונם, מרצתם- כצליל הרועה

עת נתח בנקדתם העצמית, את נח ומדלה חסם ומכאוב אך כך היא גם ההויה הנרקמת ונולדת -

דמיונה כאילת השחר כוחה כח ההבחנה- פהבחנת המרנגול בשעה זו.

שעה קסומה זו המעוררת את תכונת הטבע היא שעת ההתחדשות, שעת לדה - צירים כואבים

נשמות אדירות בעלות שאיפות גבוהות, כוחות חיים. הכל מתעלה ואינו מבין. הכל משתוקק ואינו מבחין.

זו שעה קשה- עולם שלם נגלה אך במקצת- החשך סורר ברבו. הכל רוצים לרוץ אל עולם שנחשף

אך אינם מבדילים בין תכלת לכרתי. דומה דודי לצבי או לעפר האילים- צבי פעמים מסתתר פעמים

נגלה אך תמיד רץ קדימה, עפר האילים שיף לאילת השחר- זה עתה נולד אך הוא עפר האילים-

הוא שיף לבגרותו. כבן 70 שנה- רואה הוא את הגאלה ולא מבין מדוע כעת כשעוד חשך לא

מזכירים יציאת מצרים. משתוקק הוא לגדל ולהופיע- לרוץ, לשוטט במרחבים למצא מקום בינות גוזלי

הנשרים. לא רק בנפשו אלא אף בגופו לחטב חטיבה כללית.

וזהו דור חדש מקיץ הוא משנתו, תר אחר משנתו. מלא הוא כוחות רעננים, שומע את גוון הרועה

ומסתער לרקם מערכות חיים, להיות מתים.

אך העדר האור גורם שיטעה בדרךכו, שוב ושוב ירגיש מחסורו- לעתים העדרים ירעו בשדות זרים

יתורו אחר מים וימצאו חמץ יאכל ולא ישבעו יחפרו באר וימצאו בור שאינו ירנה את צמאונם.

אך עם הארת הנשמה, השמש שמתעלה ומביא בהירות יזרחו הדרכים ונטו אט חיבור והקשבה יחד עם עוז וגבורה ייטוו והארץ תמלא דעה. וכלם יבנו מתוך חבור לשרש, לרצון החובק כל. "עוד אבנה" -

האיר נשמתה, אמלאך כוחותיך "ונבנית"- תחברי את כוחות ההתחדשות, השמיקה והעריגה מלאת

החן והחיים למקור, למעיני המפכה, וטללי חיים יהיו לנחלי עדנים ונהרות ישאו קולם ומקולות מים

רבים אדירים משברי ים ה' יחולל אילות ה' מפרום ישאג והעולם יתפן והרמוניה מלאת רחמים חסד

פרט מתוך עבודת וידאו

וגבורה תמלא ואור חדש בציון יבשר כי כלנו מאירים מאורו.

ואני? אני אמשיך לרוץ כמו איל, להשתחוות אל מול הדר החיים להתגבר להיות בן חוריו בעל רצון

חפשי. אכמה בערבת ידידות ותם חיים, אחלה מכליון נעם זיו ה' ואהבתו בחיותי. אז אתחזק לרצות

רצונו ורעננות חיים תדלה ממקור עזו וחדות יצירה וחסון ושמחה תתנפר ותאיר בי, והייתי לאיש.

מְרוֹת מַיִם וְשִׁגְבַּ
כְּאִפְיָקִים בְּנִגְבַ
רוּחַ גְּבוּרָה וְעַזְ מְשַׁבְּצִים
גְּבוּרַת הַפְּרָטִים
בְּעַזְ מִתְמִידִים
שְׁמִחָה וְחֶסֶד
עִם קְשִׁיחוֹת וְדִין בְּאֵגֶד
עֲבָדֵי עַם יִשְׂרָאֵל אֲנַחְנוּ
דָּבָר אֵין לָנוּ מַעֲצָמוֹנוּ
מְצִוִּים וְנִשְׁלָחִים
לְהִיּוֹת הַכִּי מְקַצְעֵנִים
כָּל חֲשַׁבּוֹן פְּרִטֵי מִתְבַּטֵּל
אֵל מוֹל עֲזָרַת יִשְׂרָאֵל
מִמְקֻדִים אֲנוּ בְּהַשְׁתַּלְמוּתָנוּ
הַרְפִּיּוֹן וְהַלְאוֹת הַלְאָה מִמָּנוּ
וְגַם הַחֲדָלוֹן מִהַפְרָה שֶׁל "אַתָּה בְּחַרְתָּנוּ"
בְּהַד שְׁזוֹר נֶצַח קוֹרְאִים אֲנוּ-
הֲנֵנוּ!

מִבְּשָׂרוֹת מוֹדִיעוֹת
עַל תְּקוּמַת הָאָמָה
בְּמַרְחָבֵי אֶרֶץ
אֲתָמוֹל זֶה דוֹד וְהַחֲשָׁמוֹנָאִים
הַיּוֹם זֶה אֲנַחְנוּ לּוֹחְמִים אִיתָנִים
מִחַר זֶה כְּהֵנִים וְנִבִּיאִים
מִלְחָמוֹת ה' אֲנוּ נִלְחָמִים
לֹא עוֹד נִהְיָה נִרְדָּפִים
לֹא עוֹד אֶרְצוֹת הַמֵּתִים
עַכְשָׁו אֶרֶץ הַחַיִּים
פִּינוּ דָרָךְ פִּתְחוּ שְׁעָרִים
וַיְבֵא גוֹי צָדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים
לְתַחִית הַעֲצָמוֹת
לְגַאֲלַת הַעֲצָמִיּוֹת
לְצַמִּיחָה וְהַתְּחַדְּשׁוֹת
לְמִלְחָמַת קוֹמְמִיּוֹת
וְהַמְלַחְמָה דוֹרְשָׁת- נְדָרְשָׁת
רוּחַ מְזַכֶּכֶת

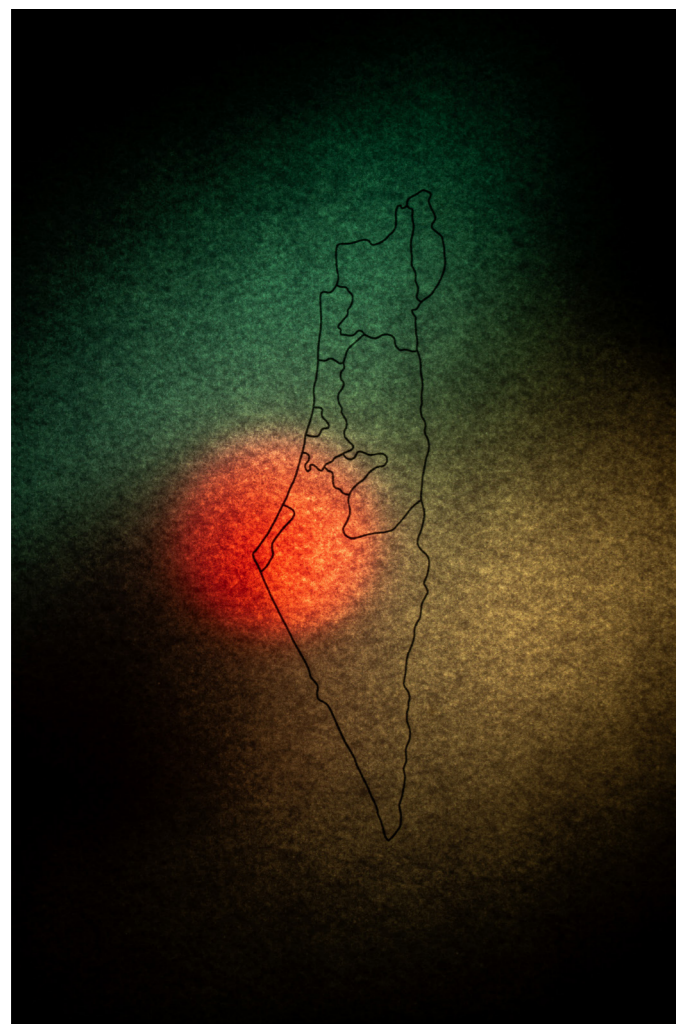
צָבָא
קוֹיִם נִשְׁלָחִים
נִשְׁזָרִים נִמְשָׁכִים
רוֹמְמוֹת אֵל בְּגִרוֹנָם
וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בְּיָדָם
מִקְשָׁרִים בְּאֲחֻדוֹתָם
נִצְחִיִּים בְּמַהוּתָם
כּוֹלְלִים הֵם שְׁמִים וְאֶרֶץ
שְׁלוּחִים הֵם כְּחֶט
עֶבֶר הוֹנָה עֵתִיד
וְעַם בְּתַפְקִיד
חָגוֹר הוּא בְּאֲמוּנָה חַיָּה-
יָד ה' בְּהִנִּיָּה
גַּאֲלָה בְּהִרְמַת קֶרֶן מִכְּצִיעָה
קַמְעָה קַמְעָה הִיא מִתְגַּלָּה
בְּשׁוֹבְנוּ אֵל אֶרֶץ הַחַיִּים
הֵינּוּ כְּחוֹלְמִים
נְבוֹאוֹת מִתְקִימוֹת

מיכאל גילעד |

מה לך כי נזעקת פתאום
 מה לי ששמעתיה
 מה לזמן שמרפא מיתריך
 מה לזעמך שרוצה שנוי
 מה לתשובה שמשנה רצון
 מה לטהורה בגוף חמרי
 ואיה הנפש?
 מה לאלול שמטהרה
 מה לך בעולם הזה
 ומה לי ולך
 שיהי את מהעליונים
 מה לטוב שזורם דרכך
 מה לשלמות שמגבילתך
 איך אשוב אליך
 איך אשוב אלי
 למה שאשתינה
 הרי את סלחנית
 או שאולי בגלל זה

זהו הזמן לשוב לגלותך
 להכסיק להגלותך
 המסע קשה
 לא הוא לא בסוף העולם
 הוא קרוב מאד
 בכי ובלבבי
 תלוי הוא בחדו של מחט
 בחדירתו הנוקבת
 את בחרת להיטיב עמדי
 לכן את רוצה שאבחר
 בלוחות הנצח
 לזה העמדת לרשותי אותיות קדושות
 שבהם אחרט
 הן ישתנו ברצוני
 כדי שאוכל להתחדש
 לחזר לבראשית
 לשעת הנסור
 לנגיעת המלאך

שגם קורא לי גדל
 מה לך ולה
 תשאליה איך היא טהורה
 במה כוחה האדיר
 כיצד מום אין בה
 איך אסתכל בה
 שעה שאיני רוצה דבר
 נלחם אני בעיני
 לראות כמה טובה היא
 נשמת האמה
 איך לא אסתמא מלראות מוקיה
 ואת נושמת ממנה
 ומנשימה אותה
 איך את שלובה
 כשאשוב אליך אשוב אליה
 מהי קרקע גדולכן
 שבה הנכן תליות
 למדו אותי לקבל ממנה חיים

תראה ארץ ותחפש שמים
תראה שמים ותחפש ארץ
וחוט שוֹזֵר אין.
כאיל מערג
והנה השמקפות
וגשם יזל
והנה אדוות הולכות ומתרחבות
וברק הבהיק ורעם הרעיד
ומבחין ומבין ותשמה
וצמאונה תרוה
והנה נשמעה ברכתה לאזניה
"שכחו וגבורתו מלא עולם".

תביעת טובי עמי:
אלחש לי שירת מכאובי
דלית בארי
וצמאון חיי
מקור שמחתי
ונביעת שמי
והנה אקשיב לתביעת טובי עמי.
כליאת נשמתי
יסורי מחשכיה בהגבלת גבוליה
עת כמהה לפרישת כנפיה
למרחבי מינה
למקום מנוחתה
צר לה מקומה
געגועיה שואבים כוחותיה.
למרחקים תביט ועיניה כהות
דמעות ימלאו עיניה הפלות
עד כלות חפוש מנוחתה האלוקי.
הקרוב כל כה.

הזמן פשוט לא מאפשר. זה בדיוק כולו יגיע אחרי כישלון אחד תקופה
שנחרת לסילוק האשק. הוא מרגיש שכל הקרקע נשמלת לו תחת
ארגונים. (לא ללא ללא) הוא נהנה. הוא לא נמצא דקדוק שאבד לו.
פוא ללא ח' לט צצא. ואז נק שדר לור גבלו להדין איש
זו עתה פנימי ועצמי שיוקית אולי את האשק. אל החיות
הוא נהנה שכל חיון נדני על גבי פניתי שהיא ללא הוא.
שרוא הכחיש את אולי "טוב עבדי" סברה להימלות בעולם להוציא את
"עצמי". אחיו ~~הוא~~ מתחילת השקלת אל עדר האיש - ליוני קבא
והאשק. הוא כוח לעצמי את הדיוק הננוני, שמתאמה לו (לא האשק
עצמי). מה היא הסברה עצם עצמי?
קום מוכה לה שנתתי גורים מקבילים, שאולי את כוחותי, תפקודי ודני
אולי דבורה מצהינה.

| האתר של עמיחי |

המנון יחידת מגלן

מגליל ומנגב יצא הלוחם לדרכו
לקדמת יריחו וצל ארזי הלבנון.
בחשכת חצות את דרכו ינווט
ומקצה הארץ יגיע ליעדו.

בערוב היום יצאו אנשי החיל,
יחגרו החגור ויענדו הקשתות.
בקול דממה בוטחת עם רדת ליל
יטרוף מגלן האש את טרפו.

בעלות השחר כרוח צל חולפת
את לוחמי הפלגות איש לא יראה,
את מחנק החום בעין קורצת,
יהדוף הלוחם בפיו יחשה.

ובשובו למכורה לבו יהלום,
אך ידע הוא תמיד כי אם ישאל
את שפתיו יחשוקן ולא יסגיר סוד,
כי הוא אגרוף הברזל של עם ישראל.
ומדור לדור, דברי ימיו נכתבים,
"נערי החוף" את "ענבי זעם" יורש,
כשרעיו לצוות עולים למסדר הנופלים,
בנתיב גבורתם לנצח יילך.